

Olvasói levél

Mit ér az ember, ha (beteg) gyermek Magyarországon?

Ellenállhatatlan erővel kívánkozik ki belőlem az alábbi történet, ami velünk esett meg néhány hónapja, és azóta sem hagy nyugodni. Értelenségemet megosztom másokkal annak reményében: hátha az illetékesek is olvassák, és talán más gyerekek nem kell ilyen megrázkódtatáson átesnie. A néhány hónapnyi késlekedést indokolja, hogy úgy éreztem: az első düh nem jó tanácsadó, így megvártam, amíg csak a csendes szomorúság és főleg az értelenség maradt.

Egy éjjel hirtelen kórházba kellett vinni 2 éves kislányomat. A természetes ijedtség mellett bizakodó voltam, ismertem a betegséget, tudtam, hova kell menni, bíztam benne, hogy a kórházban egészségügyi szempontból ellátják, és én mellette maradhatok, hogy a lelkét ápoljam, hiszen szemben a korábbi gyakorlattal, amikor legfőnnebb csak a gyerek elalvásáig maradhatott bent a szülő, a legtöbb kórházban ezt ma már megengedik.

A korrekt ellátással nem is volt gond. Egészségügyi szempontból minden gördülékenyen ment, és ez se kevés. Igyekszem tényszerűen leírni, hogy mi történt ebben a másfél napban.

A felvételi irodán egy nővér először is elkérte a biztosítási kártyát, majd akkurátusan végigkérdezte „legfontosabb” adatainkat. Közben a gyerek türelmesen pihegett vállamon – akkor már nagyon nehezen lélegzett, ezért hoztuk ide. Édesapja kevésbé türelmesen, aggódva állt az ajtóban. Én, mint alázatos állampolgár, engedelmesen számot adtam még a foglalkozásunkról is. A gyerek nehéz légzése, repedt fazékhoz hasonló hangja, rajtunk kívül láthatóan senkit se zavart. Csak reménykedni tudok benne, hogy igazán nagy baj esetén a beteg orvosi ellátása megelőzi a személyi adatok felvételét, sőt, talán még a biztosítási kártyával szemben is elsőbbséget élvez, különösen gyerekek esetében, akit alanyi jogon biztosítottak.

Mikor végre mindent kartotékra írtak, ami a „gyógyításhoz szükséges”, végre jött az orvos. Fáradt volt és szenttelen. Különösebb érdeklődés és a kedvesség legkisebb jele nélkül megvizsgálta a gyereket. Mindez néma csöndben történt, a legszükségesebben kívül se a gyerekekhez, se hozzám nem szólt: mondanom se kell, hogy én is meg voltam ijedve és jól esett volna néhány megnyugtató mondat, de a kislányom halálra volt rémülve, egyrészt a szituációtól, másrészt, mert nem kapott levegőt. Az csak külön kérdésre derült ki, hogy neki ott kell maradnia, de szülőknek vele lenni nem lehet. Azzal biztattak, hogy sokáig maradhatok.

Jött a beteghordó, elvitt az osztályra. Ő volt az egyetlen az egész este folyamán, aki kedves, előzékeny és megértő volt.

Az osztályra érkezvén egy minden eddigit fölülmúlóan kedvetlen nővér fogadott. Odarakott egy pizsamát: „Ezt adja rá!” felkiáltással és rendkívül ingerülten közölte, hogy szó sem lehet róla, hogy bármennyi időre is kislányommal legyek, ez az osztály rendje, más gyerekek is egyedül van.

A gyerek, aki mindaddig nyugodtan feküdt a vállamon, tombolni kezdett, és mindent megtett, hogy a pizsamát ne lehessen ráadni. Pillanatok alatt felismerte, hogy a pizsama kulcskérdés: amíg nincs rajta, addig nem „egy fő” a kórházban, hanem az én kislányom. Megpróbáltam megnyugtítani, ezzel sikerült a nővérkét igazán magamra haragítani.

Nagyon nyugtalanul és rosszkedvűen mentünk el. Otthon elolvastam a nővérkétől kapott stencilezett lapokat a kórház rendjéről, az osztály rendjéről és a betegségről; megtudtam, hogy érdeklődni csak 11 óra után lehet, látogatni csak délután 4-6 között, de egy gyereket csak félóra hosszan, és egyszerre csak egy látogató mehet be.

A nővértől kapott stencilezett lapok között volt egy, amely a betegséget – a pseudo kruppot – is leírta. Ezen az szerepel, hogy egyik legfontosabb, elsődleges teendő a gyerek pszichés megnyugtatója, ezzel szemben, mivel kevés a nővér, úgy inhalálták a gyerekeket, hogy kezük, lábuk ki volt kötve.

A kislányomat rendbe hozták, másfél nap után hazamentünk. Nem ez a legfontosabb? – kérdezhetnék. Azt gondolhatnánk, hogy néhány nap nem olyan nagy idő; de a kislányom hetekig zokogott éjszakánként, és ha köhögött, az volt az első szava: „Mama, ugye nem viszel oda?”

Talán nem csak a szülőnek kellene ezeken a dolgokon eltűnődnie...

(a. a.)